Sixth Sense
PublishingHouse
စေတန်
သရဲမနဲ့ညားတဲ့လူ

စေတန်

သရဲမနဲ့ ညားတဲ့ လူ

- သရဲမနဲ့ ညားတဲ့ လူသားတစ်ယောက်၊
- သရဲနဲ့ လူ အတူနေသောအခါ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ၊
- ချောက်ချားစရာများ နှင့် ပြည့်နက်နေသော

ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို

အမည်နာမများ လွှဲပြောင်း၍ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

မေတန်

ရုပ်ဆိုးမ သရဲ

မကျေနပ်တဲ့အစွဲနဲ့ သေသွားခဲ့ရင် သရဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ တချို့ဖြစ်ရပ်တွေမှာ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီလို ရှိတတ်တဲ့အထဲကမှ လက်စားချေတတ်တဲ့ သရဲဆိုတာလည်း ရှိသေးရဲ့။

အ.ထ.က ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းရဲ့ ဒသမတန်း (B) စာသင်ခန်းထဲက အုတ်နံရံချောမှာ မိုးရေကွက်သလိုပုံစံမျိုး၊ လူရုပ်လိုပုံစံမျိုး ပေါ်လာရင် သတိထားပေတော့ပဲ။

Episode(1)
လူသေ မင်္ဂလာဆောင်

"အ.....အစ်.....အစ်"

"ဟင်.....မေဘရဏီ.....ဘာဖြစ်တာလဲ...သတိထားဦးလေ...ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ...ဟာ.....မေဘရဏီ...မေဘရဏီ လုပ်ပါဦး"

မောင်လူခင်နှင့် မေဘရဏီတို့ မင်္ဂလာဆောင်နေကြစဉ် သတို့သမီးလေး မေဘရဏီခင် ရုတ်တရက်လေတံစို့ထိုးပြီး ရင်ဘတ်ဖိကာ လဲကျသွား၏။ တွဲပြီး တတွတ်တွတ် သတိပေးနေသော မောင်လူခင်ရဲ့အော်သံကြောင့် အနီးအပါးမှလူတွေ ပြာယာခတ်ပြီး မေဘရဏီခင်ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြ၏။

ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေကလည်း စိုးရိမ်တကြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

"မေဘရဏီ.....မေဘရဏီ"

သတို့သမီး ဇက်ကျိုးသွားပြီ။ လှုပ်ခေါ်လည်းမရတော့ဘူး။ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်ချီးမြှင့်သော ဧည့်ပရိသတ်တွေထဲမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း ပါနေ၏။ ဆရာဝန်က ချက်ချင်းထလာပြီး စစ်ဆေးပေး၏။

"စိတ်မကောင်းစရာပဲ....သတို့သမီး အသက်မရှိတော့ဘူး။ မြန်မာအခေါ် လေတံစို့က ဆောင့်ထိုးလိုက်တာ.....တစ်ခါထဲ အသက်ပါသွားတယ်"

"ဗျာ..."

"ဟင်..."

"ဟယ်..."

“အမလေး…ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်”

မျက်ရည်လွယ်သော မေဘရဏီခင်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဒေါ်ကြီးစိုးရဲ့ အော်ငိုသံက မင်္ဂလာ တေးသံဖွင့်ထားသော ဆောင်းဘောက်(စ်)တွေကို တိတ်သွားစေ၏။ လူတွေ တစ်ယောက်၊ တစ်ပေါက်နဲ့ ပြောဆိုသံ ညံဝေသွား၏။

ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ကိစ္စရပ်ကြီး။

“တို့တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်…..ဒါမျိုး မကြုံဖူးပါဘူး”

“အေးဟယ်…..သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ သတို့သမီးလေးခမျာ မင်္ဂလာဆောင်နေရင်းတန်းလန်း…သေရတယ်လို့”

“အင်း….တရားရဖို့ကောင်းလိုက်တာ….နေ့မြင်၊ ညပျောက်ပါလား”

“ဘုရားဟောတဲ့ တရားသဘောတွေ လက်တွေ့မြင်ရတာပဲ ဗျ….သံဝေဂရလိုက်တာ”

သတို့သားမောင်လူခင်မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့။ ဘေးလူတွေက ဆေးရုံကားခေါ်ပေးကြ၏။ မောင်လူခင်က မေဘရဏီလေးကို ပွေ့ဖက်ထား၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကူညီထွေးပွေ့မခိုင်း။

လှပလွန်းသော ဇနီးလောင်းလေးရဲ့မျက်နှာပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျတဲ့အထိ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။။

“ဒါ တကယ်လား….အိပ်မက်လား….သူ မသေပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အစားအသောက်မမှန်၊ အအိပ်မမှန် လုံးပန်းခံရတာ ပင်ပန်းလွန်းပြီး ခဏအိပ်ပျော်သွားတာပါ”

ဆေးရုံကား ရောက်လာ၏။ အလောင်းကို သယ်သွားကြတော့မည်။

မင်္ဂလာပွဲမှာ ထားခွင့်မရှိ။ ရေခဲတိုက်ထဲပို့ရမည်။ တစ်ယောက်ယောက် အကြောင်းကြားထား၍ ရဲတွေပါ ရောက်လာကြ၏။ အဆိပ်မိတာလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ စစ်ဆေးကြ၏။ ဆေးရုံမှာ မှူခင်းဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စစ်ချက်ယူရဦးမည်။

မောင်လူခင်ကိုပါ စခန်းခေါ်နေကြပြီ။ မောင်လူခင်က ဇွတ်ပေကပ် နေ၏။ သတို့သမီးလေးကိုလည်း ခေါ်မသွားရ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မ လိုက်။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေတာ မပြီးသေး။ မင်္ဂလာပွဲအချိန် ကုန်ဆုံးသွား သည်အထိ ဒီလိုလေးပွေ့ဖက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မယ်ချည်း လုပ်နေ တော့၏။

"လူခင်.....လွှတ်ပေးလိုက်"

"မလွှတ်ဘူးဗျာ.....ကျုပ်နဲ့ သုံးနှစ်၊ သုံးမိုးမက ကြိုက်လာတဲ့ ကျုပ် ချစ်သူဗျ၊ သူနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးအတူနေဖို့ သုံးနှစ်မကဘူး...ပြင်ဆင် လာတာ။ ခုလို ကောက်ခါငင်ခါကြီး ဖြစ်သွားတာ၊ ဘယ်လိုဖြေလို့ရမှာ လဲ"

"တရားနဲ့ ဖြေပေါ့ကွာ...."

ရဲတွေက လူခင့်ကို အတင်းဝိုင်းချုပ်ပြီး စခန်းခေါ်သွားကြ၏။ မင်္ဂလာပွဲပျက်ပြီ။ မပျက်ရင်တောင် "လူသေတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကြီး" ဖြစ် သွားခဲ့ပြီ။

*

Episode(2)
မသေမရှင်မောင်လူခင်

မေဘာရဏီလေးကို မြေချပြီးသွားပြီ။ သူ့ဘာသာလေတစ်စို့ဖြစ်ပြီး သေသွားကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရ၍ လူခင်ကိုလည်း ရဲစခန်းကပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး လူခင်မှာတော့ ဖြေမဆည်နိုင်။ ကြက်နာကြီး လည်လိမ်ထားသလိုပင်။

လူခင့်မှာလည်း မိဘတွေ မရှိတော့။ အုပ်ထိန်းသူ ဦးလေးသာရှိ၏။ မေဘာရဏီမှာလည်း မိဘတွေမရှိကြ။ အုပ်ထိန်းသူ ဒေါ်ကြီးစိုးသာ ရှိ၏။

လူခင်တစ်ယောက် ရှင်လျက်နဲ့ သေသူပမာ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနေကြဖို့ ဝယ်ထားသောတိုက်ခန်းထဲမှာ ငူငိုင်နေ၏။ ဦးလေးထွန်းအောင်ကျော်က ခဏလာနေပေးရ၏။

"လူခင်.....မင်း ဒီလိုကြီးဖြစ်နေလို့ သေတဲ့သူက ပြန်ရှင်လာမှာမှ

မဟုတ်တာကွာ၊ ထမင်းလေး ဘာလေးစား၊ တရားလေးဘာလေး...ရှုမှတ်ပြီး စိတ်ကိုဖြေယူစမ်းပါ”

လူခင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ဘာမှလည်း လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်စိတ်မရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး ရေမိုးပင်မချိုးတော့။ ရေတိုက်ရင် သောက်၏။ အစာကျွေးလျှင် သုံးလေးဇွန်းသာ....မဝါးချင်၊ ဝါးချင်နှင့် ဝါး၏။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားတာမှာ သုညမှတ်အောက်ကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်သွားတဲ့သူလိုပင်။

လူခင်က သင်္ဘောသား။ လက်ထပ်ပြီး (၁) နှစ်ကြာလျှင် သင်္ဘောပေါ် ပြန်တက်ရမည်။ ပြည်ပသင်္ဘောသား။ ဝင်ငွေကောင်း၏။ လူခင်က အနေအေးပြီး အပေါင်းအသင်းဆံ့၏။ လူခင် သူငယ်ချင်းတွေကို ဦးထွန်းအောင်ကျော် ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြား၏။

နေလင်းမောင်၊ ကျော်သူရစိုး၊ ဥက္ကာမင်းတို့တစ်တွေ ရောက်လာကြ၏။ လူခင့်ကို အတင်းရေမိုးချိုးပေးပြီး အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားကြ၏။ K.T.V မှာ သွားပျော်ကြ၏။ လူခင့်ဘေးမှာ အပျော်မယ် အနိပ်စားလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေရာချပေး၏။ အပျော်မယ်နတ်မိမယ်လေးတွေက လူခင် စိတ်ပျော်ရွှင်လာအောင် အမျိုးမျိုးမြူဆွယ်ပြီး ပြုစုပေးကြ၏။

လူခင်က လဒကြီးလိုသာ မှိုင်နေ၏။ စိတ်နဲ့ လူနဲ့မကပ်။

“ရှင်တို့လူက စိတ်ရောဂါရနေတာနဲ့တူတယ်”

“အင်းပေါ့လေ....သူ့ရည်းစား မင်္ဂလာဆောင်ကျမှ သေထားတော့ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေမှာပေါ့”

“သစ်ငုတ်တိုသာ လှုပ်ပါများရင် နဲ့သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလူကတော့ လှုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

"ကျောက်ရပ်တုသာ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ လုပ်ချင်လုပ်လာမှာ...ဒီလူက မလှုပ်ဘူး။ ဟူး... မောလာပြီ"

"မသေမရှင် လူကြီးပါနော်....ဟွန့်"

"ဒီမှာ အလန်းလေးတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့....သူ့စော်ကြီးမှ မိန်းမထင်နေသလားမသိဘူး။ ဘဲဝိုင်ကြီး...လာပါ။ ကဲရအောင်....တစ်ပုဒ်လောက် ဒန့်စ်ကလိုက်ရအောင်....ဟေ့"

လူခင်က မလှုပ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝိုင်းလှော်ပေးကြ၏။

"လူခင်....ဒီစော်လေးတွေလည်း မိုက်ပါတယ်။ ကဲ...ကြည့်စမ်းပါ..လုပ်စမ်းပါ....မင်းကလည်း ထ...ထ.."

"ထ ကလိုက်ပါ လူခင်ရာ....မင်း ရင်ထဲမှာရှိတာတွေ မြို့မထားနဲ့...ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်...စကားလည်းမပြော၊ တုံးဖိုဘာဝကြီးလုပ်နေရင် မင်းကို အားလုံးက ဖွန်ကြောင်၊ ဂေါက်ကြောင်၊ မယားတရူးလို့ ထင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ယောကျ်ားသိက္ခာကျတယ်။ အပြောမခံနဲ့"

"ဖိုးလူ....သီချင်းဆိုလေ။ ဘီယာသောက်ဆိုလည်းမသောက်၊ အတင်းပါးစပ်ဖြဲပြီး လောင်းထည့်ရမယ်။ ကောင်မလေးတွေကို ဝိုင်းချုပ်ခိုင်းပြီး လောင်းထည့်ခိုင်းမှာနော်"

လူခင်ကတော့ မလှုပ်။ စော်လေးတွေ ဝိုင်းချုပ်ပြီး လူခင့်ပါးစပ်ထဲ ဘီယာတွေ လောင်းထည့်ပေး၏။ လူခင်လည်း အလိုက်သင့်သောက်ရတော့၏။ ဘီယာသုံးခွက်စာလောက် ဝမ်းထဲရောက်သွား၏။

အမြည်းအဖြစ် ကြက်ကြွပ်ကြော်ကိုလည်း ပါးစပ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပြီး စော်လေးတွေက ဝါးခိုင်းကြ၏။ စော်လေးတွေ လူခင့်ကို ဂရုစိုက်နိုင်အောင် ဥက္ကာမင်းက ဆင်တွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လက်သိပ်ထိုး

ပေးနေရ၏။

"အေ့....ဂေ့"

လူခင် လေချဉ်တက်လာပြီ။

"ဟော.....ဟော့...မသေမရှင် မောင်လူခင်ကြီး အသက်ဝင်လာပြီ....အသက်ဝင်လာပြီဟော့"

"ချစ်တယ်.....မေဘရဏီလေးရယ်....မောင်တို့ ....ဝေးရပြီ။ မောင်မနေနိုင်ဘူး... မောင်မဖြေနိုင်ဘူး။ မေဘရဏီနောက်ကို မောင်....လိုက်ခဲ့မယ်။ လွမ်းတယ်...အရမ်းလွမ်းတယ်... မောင့်ရင်တွေ ကွဲကြေကုန်ပြီ။ မောင့်ဘာသာမောင် သတ်သေပြီး မေ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်"

လူခင်က အနားကဝိုင်းနေတဲ့စော်တွေကို တွန်းဖယ်ပြီး ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထရပ်၏။ စားပွဲပေါ်က ဘီယာပုလင်းကို ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်ကာ...

"ခွမ်း..."

နံရံကို ရိုက်ခွဲပစ်၏။ ဘီယာပုလင်းကွဲဖြင့် သူ့လည်ပင်းကိုသူ ဆောင့်ထိုးဖို့ပြင်လိုက်သောအခါ..

"ဟာ....ဟော့ကောင် လူခင်"

"မလုပ်နဲ့.....လူခင်"

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းဆွဲတား၏။ စော်လေးတွေ လန့်ဖျန့်ပြီး အကုန်ထွက်ပြေးကုန်၏။ လူခင့် လက်ထဲကပုလင်းကွဲကို ဂရုတစိုက် ဖြုတ်ယူပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ လူခင့်ကိုအတင်းဆွဲပြီး K.T.V ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်ကုန်ရလေပြီ။

*